

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-473/12

**Institut professionnel des agents immobiliers (IPI)
prieš
Geoffrey Englebert ir kt.**

(*Cour constitutionnelle* (Belgija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Asmens duomenų tvarkymas — Direktyva 95/46/EB — 10 ir 11 straipsniai — Pareiga informuoti — 13 straipsnio 1 dalies d ir g punktai — Išimtys — Išimčių taikymo sritis — Reglamentuojamos profesijos kontrolę užtikrinančios organizacijos užsakymą vykdantys privatūs detektyvai — Direktyva 2002/58/EB — 15 straipsnio 1 dalis“

Santrauka – 2013 m. lapkričio 7 d. Teisingumo Teismo (trečioji kolegija) sprendimas

1. *Teisės aktų derinimas — Fizinių asmenų apsauga tvarkant asmens duomenis — Direktyva 95/46 — Pareiga informuoti — Išimtys — Valstybėms narėms nustatyta pareiga perkelti šias išimtis į nacionalinę teisę — Nebuvimas*

(*Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46 13 straipsnio 1 dalis*)

2. *Teisės aktų derinimas — Fizinių asmenų apsauga tvarkant asmens duomenis — Direktyva 95/46 — Pareiga informuoti — Išimtys — Taikymo sritis — Reglamentuojamos profesijos kontrolę užtikrinančios organizacijos užsakymą vykdantys privatūs detektyvai — Įtraukimas*

(*Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46 13 straipsnio 1 dalies d punktas*)

1. Direktyvos 95/46 dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo 13 straipsnio 1 dalis aiškintina taip, kad joje valstybėms narėms numatyta ne pareiga, bet galimybė perkelti į savo nacionalinę teisę vieną ar kelias iš šioje dalyje numatytų pareigos informuoti duomenų subjektus apie jų asmens duomenų tvarkymą išimčių.

Neišvengiama, kad Direktyvos 95/46 nuostatos yra palyginti bendros, nes ji turi būti taikoma daugeliui labai įvairių situacijų, o joje numatytos taisyklės pasižymi tam tikru lankstumu, daugeliu atvejų paliekant valstybėms narėms rūpestį detalizuoti jas arba pasirinkti iš kelių galimybių.

Valstybės narės ne įpareigojamos nacionalinėje teisėje numatyti išimtis, skirtas šios direktyvos 13 straipsnio 1 dalies a–g punktuose numatytiems tikslams, bet priešingai – teisės aktų leidėjas ketino palikti joms galimybę pasirinkti, ar ir prireikus kokiais tikslais jos ketina imtis teisėkūros priemonių, kuriomis apribojama pareigos informuoti duomenų subjektą taikymo sritis.

Be to, valstybės narės tokių priemonių gali imtis, tik jei jos reikalingos. Taigi, priemonių „reikalingumas“ yra sąlyga, su kuria siejama minėtu straipsniu valstybės narėms suteikta galimybė, ir jis visiškai nereiškia, kad jos įpareigojamos numatyti atitinkamas išimtis visais atvejais, kai tenkinama ši sąlyga.

(žr. 31, 32, 53 punktus ir rezoliucinę dalį)

2. Į Direktyvos 95/46 dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo 13 straipsnio 1 dalies d punkte numatytos išimties taikymo sritį patenka privataus detektyvo veikla, profesinės organizacijos pavedimu vykdoma tiriant reglamentuojamos profesijos deontologijos pažeidimus.

Kadangi šioje direktyvoje nedetalizuojama teisės aktų pažeidimų tyrimo ir nustatymo tvarka, ja profesinei organizacijai, kaip antai reglamentuojančiai nekilnojamojo turto agento profesijai, nedraudžiama kreiptis į specializuotus tyrėjus, pavyzdžiui, privačius detektyvus, su pavedimu ištirti ir nustatyti tokius pažeidimus, kad įvykdytų jai pavestą funkciją.

Taigi, jei valstybė narė pasirinko perkelti minėtame straipsnyje numatytą išimtį, atitinkama profesinė organizacija ir jos pavedimą vykdančios privatūs detektyvai gali ja remtis ir neprivalo vykdyti Direktyvos 95/46 10 ir 11 straipsniuose numatytos pareigos informuoti duomenų subjektą.

Kita vertus, jei valstybė narė tokios išimties nenumatė, duomenų subjektai apie jų asmens duomenų tvarkymą turi būti informuojami laikantis tvarkos, kuri, kiek tai susiję su informavimo terminu, nustatyta šios direktyvos 10 ir 11 straipsniuose.

Taigi, valstybės narės gali nuspręsti, kad šios profesinės organizacijos ir jų pavedimą vykdančios privatūs detektyvai, net kai jiems taikomi šios direktyvos 10 ir 11 straipsniai, turi pakankamai priemonių, kad nustatytų atitinkamus deontologijos pažeidimus, taigi šios išimties perkėlimas nereikalingas tam, kad šios organizacijos galėtų atlikti joms pavestą teisės aktų laikymosi užtikrinimo funkciją.

(žr. 44–46, 48, 53 punktus ir rezoliucinę dalį)